

Տրամբն դապիթյէրէրնաւն օրուայ մայիսին 17ինն կիճէսի մէջգըն խորմէթի օրան դարադաւ կիթմէք տէ իքէն մաղթուլէն վէթմէթ իսէն Ալի աղանն դաթիլի կլպասանլը Շաքիր իքի կիճէսի ազաւմէր իշլաւանն ճիճէթիէն ֆիրար իթմէթտէ օրուայ զը էնանտէ Գալայա դապիթմար թարաֆընտան տէրտէսթիէ ճիճէթը ապիլէյ թէթալի իտիլիկի իշարաւ թը մահալիէտէն միւսթէպան օրմը ալը :

Թունիսին 14ինն կիճէսի թուդ դապար չարաշընտա Բաթիլիլալը իթմէթտէ միւսթէթիէն իգամէթ իթմէթտէ օրուայ տիւքընտանն դաղաղն ամէշ գուհուրիլէն հէման էֆրատը դապիթիլէ վէ էնալի իթմապան օրարազ իթֆաւրնա ալ ու զայրէթ իթմիլիլէ իստէ, մէջըն տիւքընն իթ իթիլիլալիստէ սաահա 13 տիւքընն վէ 1 պարագա միւսթէթէգ օրարը հայտէ իթֆա իտիլիլէ տիւք :

Շէհըր հային 15ինն կիճէսի Գուվայա էնալիլիստէն վէթ նամ քիմէտէն պաղէսիստէն խանէսիէն ամտէթ իտէրքէն պիւր շախար մէճուլ թարաֆընտան գուրուլան բուսուտան թիւֆէն էնալիլ օրնարազ գուրուլան մէրգուլմէն կէօյլիէն իտապէթիէ միւսթէսիլէն վէթմէ էյլէտիլի, վէ միւսթէթարըն թարաֆըն վէ թարաֆիլ օրնարազա իտիլիլէ մահալիէտէն իշար օրնմուշ ալը :

Մահը հային 19ինն կիճէսի թիւրան դասապարտա բէք չիտտէթ իս պիւր պօրա գուհուր իտէրքէ քիւլիլէթիլէ գէթիլ վէ էնարը սալիլէ իքէքէրնիստէն գօրարազ տէվիլիլ վէ էքիլէրէն խասարաթը ապիլէ վուգու պուլիլալ ալը :

Պուսէն համա օրուն հէր տիւր իս մահալիլալտա ֆէլչ ու պէրէքէթ տէրէքէի էքմալտէ տիւք :

Տրամ աննաղընն Աղէհիսար դապարտա Հայտուրտան նամ շախ յունիսին 12ինն կիճէսի Ալի Չապէ նամ գոմուրնն գէվէթի իքէ մուսթէթի դալըր մէջրուտէ պուրնարըն էնանտէ գէվէթի մէրգուլմէ նալէհան իսթմէ կէլէրէք պու հայր նամուսիլէնանէի միւս շահէտէ իթմէսիլէ, պիւր թիւֆէն գուրուլըյա հէր իքիլիլ տալիս գալի ու թէլէթ իտէրէք ֆիրարա իթմապան օրմը ալը :

Պիւր գալ կիճէսի ազաւմէ թէնէֆիւս իշլան պէրմիլիտա Աղէհիսար հապալանէսիստէն պիւր պահէյէ չըգարըն մահպուսիլն միյա նընտան 5-6ը ֆիրաթէ ճիւրաթ իթմիլիլէ իստէ, աղըպիլտէ գալուգօրտաքի էֆրատը դապիթիլէ եէթիլիլէք ֆիրարալընա մէյտան :

Վէրիլմէիլ տիւք ֆիրարիլէրտէն պիւրիսի տուվարտան տիւքիլալ ալարը գըրըլիլ ալը :

Տրամն Շէլյազ գաղարտա Բաթիլիլալը միւսթէթիլէրնալն Ալիլիլն մարաղալընտա գալաթ թիւթիլն մարաղալը ինպար օրնմար իւզգէրնէ, մէջըն մաղաղա պատարըլլալ տէրուհիտէ 2 առտէ հալման իքէ 3 առտէ պուլազ վէ 545 դըյէ թիւթիլն պուլըրըլլալ դապիթ ու միւստալէ, վէ Բէթի իտարէսիլնէ թէպիլմ իտիլիլ վէ միւսթէթարալը չարը հաղընտա թահգիգաթը էվվէլիլէ ինքարը գըմընտա տէվարիլ տիւքիլնէ թէպիլիլալ լարըմէ ինքար օրնմարը իշարաթը մահալիլիստէն տիւք :

ՀԱՆԴԷՍ ՄԵՋՊՈՒԹԵԱՆ ՎԱՐՔԱՐԱՆԻ

Չորեքշաբթի օրն մեծ շքով և վախիլ կերպով կատարուեցաւ Մեղպուրեան վարժարանի տարեկան հանդէսը. ամեն ինչ եղական էր և ժամանակէն առաջ, կրթական այդ հաստատութեան համակիր յորդողուն և կոհակաւէտ բազմութիւն մը հնազանդ յարածուն, կուգար կը խռնէր այն պատմական վրանի տակ որ անցեալէն ներկային և ներկայէն ապագային անմեռ յիշատակներ կը ստանէր :

Հանգիստվայրին ճակատը վեհաշուք կը վայրէր Օսմանեան թուգրան և ալքի կը զարնէին Գաղաթալիլիլէն ինքն, յառաջէն ինքն, ալքալ, հալաթալիլիլ վերտառութիւնը մին միւսէն խորհրդաւոր, որոնք աննիւր հանգիստաւսի մտաբերել կուտային վարժարանին մատուցած ծառայութիւնը :

Օսմանեան կարմիրալ գոլապներ իրենց պորտիլ իրայի ճերմակ մահիկներով հանգիսին ոգևորութիւնն ու հմայքը կաւեցնէին և չուք կուտային նաեւ իրենց ներկայութիւնով ազգովին մեծարեալ բարձրաստիճան եկեղեցականք և հանգիսին կը նախագահէր Ամին. Ս. Պատրիարք Շօր կողմէ Գեր. Յովհաննէսեան Սրբազան և ներկայ էին Գեր. Մուրատեան Մեղքիտեղի, իրմիրեան, Սուրանտեանց Սրբազանք և Արթ. Երէքեան ու վանքեան Հարք և թահնապական դաս մը :

Ժամը ճիշտ լին հանգիսը կը բացուէր Օգոստափառ Կայսեր ձօնեալ երգով մը և Նորին Վեհափառութեան ուղղեալ Տոմկերէն մաղթանքով, զոր այնքան սիրուն, շնորհալի և սրտազրաւ կերպով արտասանեց փոքրիկն Արարիկ Մեղպուրեան՝ որոտայիլ ծափահարութեամբ մ'ըղբուհուրով :

Յետոյ կրթարանին արդիւնալատ տարեկան կ'սկսի ընթերցումը սեղանկաղին խղիւր պարտը մը կատարած, իր պարտականութիւնն ան-

թերի լրացուցած անձնուրացի մը նման, համար կ'ուտայ, կը պարզէ իր գոհարեթութիւններն և անուրաւնալի ջանքերն ու ճիւղերը, որոնցմով կը յաղորդէ կանգուն ու կեանքուն պահիլ իր հաստատութիւնն : Մեղպուրեան էֆէնտիլ այդ անկեղծ, անփառասէր, արդիւնալատ դատարարին իւր փառասիրութիւնն կարծես լոկ այս օրուան համար պահած է. իտէլիլ մարմնացումն է զոր կը գտնէ երբ փառապատկ կը մեկնին իր անուհիքն իրենց հետ տանելով լազմաթիւ գաղտնիք :

Մեծ տնօրէն լոկ համարաւորութիւն մը չէր զոր ըրաւ. իր ուղղութիւնն ու ջանքերն պարզելէ վերջ, ազգային նախանձալուրդութեամբ, ազգ. արժանապատուութեան վրէժը կը լուծէր քննադատելով մեր օտարամոլութիւնն. և օտարին տուած ազգաւեր կրթութեան դէմ անսկզունակ չեղանքով կը բողոքէր. մասովն գուրալիլի մը փայլ կը բաւէր ապացուցանելու իր բողոքին ճշմարտութիւնն :

Ճառերու գաղարարմին, Օրիորդ Մաքրիկ Մեղպուրեան արուեստագէտի մասնելով կը նուազածէր գրաշնամուրին վրայ նիւթին արժանի ճարտարամտութեամբ, ստանց զգալի ընկեր. վարժարանին ուսուցչուհի Բաղապակութիւնն իր տրեկարութեան պատճառաւ :

Կարքը շրջանաւարտներուն է որք են :

- Օր. Մաղթաղիլն Երարապեան
- Նուարը Լիմէքեան
- Մարքին Մեղքեան
- Խալուհի Շիլիլիլեան
- Խալուհի Գաղարաճեան
- Վարդուհի Լիքեքեան
- Խալուհի Շամուսեան
- Մաքրուհի Մանասեան
- Խալուհի Չարահեան
- Ներմուշ Մեղպուրեան
- Սրբուհի Քընասեան
- Սրբուհի Քուրուսեան
- Թիւթթը Մամիկեան
- Թէպէտ. Քուրուսեան

Ամենուն չրթանց վրայ գոհունակութեան, խնդի և ծիծաղի ժպիտ մը կը վայրիլ. է՛հ, մարդ կրնա՞յ ըզգայ անոնց սրտին այդ վայրկեանին ունեցած բարակումը. անոնցմէ ու մանք եթէր, ուլը տարիներ անհասակը սպասեր էին այդ հանգիստալ օրուան, իրենց քրտանց վաստակն՝ Ալաթիլ ստանալու. և հիմա՞յ որ այդ սպասուած յուսն, և և ամենքն այդ զատ զատ ճառեր պատրաստած են, սակայն հանգիսին տարաբաղման տուրքութեամբ ձանձրոյթ չի պատճառելու. համար միայն ի հոգի կ'աղայ իրենց գրած խորհրդածութիւններն Հայեան և Ֆրանսիան իրգուտ, ընկերս սիրութեամբ, պարտականութեան, յիշատակի, կանանց, ժամանակի,

խղճի, ևն. ի վրայ ճառերը իրենց մտադրական և բարոյական գարգալման աստիճանացոյցներն, կը պարզէին թէ կատարեալ դատարարութեան մը սերմերը գրաւած են այդ անթիւ հոգիներու մէջ. արտասանութեան և դանակին, բնական շարժմանը կը գալակներ որ այդ գրուածներն յստակ ու հրահանգիչ, իրենց սրտի ձայներն ու թրթուռներն էին, իրենց մտածումներն ու զգացումներն և այդ մտաղաշ նախածընդուն մէջ ալ կը կարդանք թէ կը խոտանան ապագայ մը... անոնք ապագայ յուսմամբ տիրուեցը պիտի կազմեն :

Իւրաքանչիւր ճառի աւարտում մին վարժարանի աշակերտներն խմբովին երգեցին եւէ՛ յաւա՛, այնքան ներդաշնակ, ա՛յնքան որ կըմբռնէր, թէ՛ այդ կրթական հաստատութեան մէջ գեղարուեստը, գիտութիւնը, ուսմանը և կար ու ձև ամենքն ալ հասասար խնամով կ'աւանդուին :

Մասնաւորապէս յիշատակութեան արժանի է վարժարանին ազնուախոհ տնօրէն Միլիթի էֆէնտիլ Մեղպուրեանի, հրաժեշտի վերջին մաղթանքով իր չրջանաւարտներուն, բողոքովն զգածուած ու ներշնչումով, իր կոյս սրտի զգացումներն համակ դուրս թափելով կը խօսի երբ գարուն կեանքի մը նորարար ժողովները մասնաւորապէս մարգարանէ մը, խնամութեան տաճարէն կը մեկնէին կը թողէին, այն ընտանեկան յալիք ուր սրտի ու մտքի ընկերներով իրենց կեանքի գերեզմանի և ամենէն խաղաղիկ տարիները անցուցեր էին վերջին անգամ իր յորդորները կուտար :

Ինքն որ ուսուցչական ձեռնհաս մարմնը մ'օժանդակութեամբ իբրեւ հայր սիրած, խնամած և դատարարաւոր էր զիրենք, անգամ մը ևս խօսեցաւ անոնց ներկային և ապագային վրայ սրտալարծ եղանակաւ մը սակայն, որ հանգիստականներէն շատերը արցունք թափելու տենէ մը ունեցան և Հանգիսին խորհրդաւոր մարդ միշտ Մեղպուրեանի ժրջան տիկինն վարժարանի կեանքին եղող տեսուհուհի վերապահալ է. իր մատներով իսկ Ուսմանաւարտից կուրծքը կը կախէր ոսկեայ խաւիք, անմեռ ու յիշատակ գաղտնական կեանքի, միշտ յիշելու համար այն հոգածութիւնը և խնամքը և դաստիարակութիւնը զորս տուաւ իրենց Մեղպուրեան վարժարանը :

Խոսն. Ժողովոյ Ատենապետի հանդիսի նախագահ Գեր. Գրիգորիս Արք. Եպիսկոպոս Թովհանէսեան Օգոստափառ Սուլթանի թանկեղին կինաց համար բարեմաղթութիւններ կատարելէ վերջ պահպանելով արձակեց հանգիստականներն գոտնու. աշակերտահաց ձեռազրծներով որոնք ճաշակատար կարգաւորութեամբ ի տես դրուած հան-

գիտականներու զարմանք պատճառեցին ։ Չեղարուեստն կատարելապէս մշակուած է վարժարանին մէջ, պատրաստ ամենէն փափուկ և նուրբ գործեր, հանգիստականաց երեսակաւ յաճէն շատ վեր էին, շատ գեր ՚ի վեր ։ Ով որ երեկ ներկայ գտնուեալն յիշատակելի հանդիսին՝ սրտի անպատում դահուակութեամբ և քաղցր սպասորութիւններով բաժնուեցաւ ։ (1)

ՎԱՀՐԱՄ

(1) Շրջանաւարտներէն օրիորդ մը մինչ Ֆրանսիայն ճառ մը կատարեանէր, Կրթական Տեսուչ Մեծ. Կարապետ էֆ. Ի.թիւեան պահ մը զայն Ֆրանսուհի կարծելով իր մասն գտնուողներէն ստուգութիւնն հանալ ուղեց. Կրթական Տեսուչ էֆ. Կարապետ մը՝ հրապարակային գնահատումը եղաւ Մեղպուրեան վարժարանի տուած կրթութեան :

Օրն, վայրիկ մ'ալ հառաչէ, ո՞ր իմ ծովակ. Պատմէ թէ զին ունիս քո վնէ կրծոց տակ ։ Ընդէր յաճախ դու ամբոխիս բազմախառով, Եւ մերթ ննջիս ի ննջ ձեզիկ անլըզով ։ Ասա դու ինձ զի՞նչ զիպեցաւ քեզ անդրէն ։ Զի՞ բընութեան դու յամենուտ ժայթքեալքն ։ Եւ պատասխան տուաւ ինձ յոյժ կարեւոր ։ «Կամիս զիպե՛ առ ի՞նչ չըլիմ վայր ի վեր ։ Թո՛ղ արձազանց լինիս արտիս վերադուր իմ փրփուրներ, անէ՛ծ ծնողաց աղաւոր երեկ, կողո՛ւկ, Լուրերս էին պաղպաղուն, Յիս տեսնէիր զերեկին պայծառ չորշուղուն ։ Զոյգ մի ամուլք ափանցրս մօտ ժուռ գային, Եւ ընդ նոսա մատաղ մանկիկ երկնային, Յանկարծ չնչեց հարաւոյ գոռ փոթորիկ ։ Եւ կուլ ետուն իմ սեւա կոհակը զայն փոքրիկ ։ Անմիջիկաբ զոյգ ամուլք անէ՛մեր Արդ իս թափած՝ են ի կուրծս իմ տաբածուեր ։ Եւ անցեալ օր մի զեղանի սիրուն կոյս ծովափս եկած, ձիւ ժամերով սիրաւոյ յոյժ ։ Նստէր տրտում. մերկ էին ոտքն ըսպիւտակ ։ Կոծէին յոյժը հոգւոյն խորերն անյաւտակ ։ Եւ կամեցայ ես խաղ առնել այն կուսին ։ Թանալով զինքն յոտից մինչեւ ուսին ։ Արդ յանկողնի տառապի նա մերձ ի մահ ։ Եւ բերս անէ՛ք կը թափին յիս անխընայ ։ Օր մ'ալ, աւա՛ղ.—լաւ չըլիմ թէ և կըրէր ։ Նաւատի ոք կ'որսար կարթիւ ձկնիկներ ։ Երբ ի բերան լոյծ հայեւոյ մէջ զիտէր Լուսնոյ մահիկն եւ անհամար վատ տառազներ ։

Մերթ մըմըկէր հէքն այն մնղմով.—Երբ ապուսն Լի խնցովքեամբ հասնիմ մտնեմ ես ի տուն ։ Ո՞ր ծով, պատկեր անքնին հորհաց Աստուծոյ ։ Որ պարգուես ինձ Գամբ ամեն երեկոյ, Պիտի օրհնեմք ըզքեզ. չոգիս բարեկաթիւն ։ Պիտի սրտայ զէպ ի վեր, Ժո՛ղ, բերկրալիլ ։ Երբ սիրեցեալ Արամս, հոգւոյս հաստորիկ, Փարի գրաւթ զինու թափեւն իւր մանրիկ ։ Փայտեղիով ու զինքն անուշ նայուած ծով ։ Պիտի կրթիմ ոխիլ յաւէտ նաւն ու ծով ։ «Այն ինչ ունէր ըզքանցս զայս ի քեւան ։ Փրչեց քամին, ալեքաց զէզք բարեկաթան ։ Թշուա՛ւ նաւակ, զերգ աւազոյ մի հաւան ։ Անողորմ Լուսնոյ եղաւ մի սին խաղալիկ ։ Յալեաց յալիս, ժայռէ ի ժայռ, ո՛հ, քեւան ։ Փայտք նաւակին, եւ նաւափան անկեղան ։ Սուղեալ ննջէ արդ ի ներքոյ Լուսնոյ անհուն ։ Եւ ընտանեացն անէ՛ք ու նղովք յիւզեղուն ։ Վա՛յ, չիլոցի արեգական նոցա լոյս ։ Շիլաւ. Կիւսքըն խնդր, բարձաւ միակ յոյս ։ Էր փակեց Տէր ընդզէմ նոցին մաղդեւալ ։ Զիւր լրելիս կործան անկան անկալի ։ Անիծելով զերեկն եւ զովմ բերս անգամ, Որք տան նոցա նստել ի սուգ ապաւ ժամ ։ «Այ հեռացիր, ո՛ր կոյս, իմ սեւա ապաւսն ։ Այս աղետից միակ պատճառ երկինք են ։ Ա՛հ, իմ կուրծքս է թշուառութեան անբարձր ։ Եւ իմ ծիծաղք հեղուն յաճախ դառն թոյն ։ Մի՛ գուցէ դու խաբուիս կապտոյ իմ գունէն ։ Նորա ներքեւ անպատում վիշաք կը բռնեն ։ . . . ԵՆՏԵՐՊԷ

ՎԵՐՅԵ ՅՈՂՈՅ

Մ. Արթ. Տերաւատթի 13 դեկտ. 1888 թ. Արթ. Տերաւատթի Վ. Արթ. Տերաւատթի թէպէտ իմ մէկէն վէթիլ յաղ ապամուղաւ իտէմ տէ, սորի ամբողջա թարաֆտան վազը օրան թէ՛ ճիւղիկներն վէ թէպ աղիմ խաւ թախանէլէրկալտէ պար սեղալալտա ինքա իմ սիրտիկիմ թէ՛ ճիւղիկներն անալալալալտա ինքա, ողիկ մէջքէս թէ՛ թիւթիլ իտէպ լար թարաֆտան գալալալալալալալալալ վէ պիւ խալը զնմանտա պէրու ֆէնք Երբքըն երկու թիւթիլալ կեղծուլ զուտալ պիւթիլալ միւս հաստեալ թէպէտ իմ մէկէն տիւք Մեր Կարթըր հաղթէր Շէհիլալի 804թ. 1. Լ. ՄԱԳՐՈՅԵՆԻ ԱՇԱ

ՄԳՕԹ ԵԱՂԸ

Մ. Արթ. Տերաւատթի 13 դեկտ. 1888 թ. Արթ. Տերաւատթի Վ. Արթ. Տերաւատթի թէպէտ իմ մէկէն վէթիլ յաղ ապամուղաւ իտէմ տէ, սորի ամբողջա թարաֆտան վազը օրան թէ՛ ճիւղիկներն վէ թէպ աղիմ խաւ թախանէլէրկալտէ պար սեղալալտա ինքա իմ սիրտիկիմ թէ՛ ճիւղիկներն անալալալալտա ինքա, ողիկ մէջքէս թէ՛ թիւթիլ իտէպ լար թարաֆտան գալալալալալալալալ վէ պիւ խալը զնմանտա պէրու ֆէնք Երբքըն երկու թիւթիլալ կեղծուլ զուտալ պիւթիլալ միւս հաստեալ թէպէտ իմ մէկէն տիւք Մեր Կարթըր հաղթէր Շէհիլալի 804թ. 1. Լ. ՄԱԳՐՈՅԵՆԻ ԱՇԱ

ՄԵՐԳԱՐԱՆ ԹԱՏԵՐԱԿԱՆ

Պատկերազարդ եւ խիստ գուրաւայի սոյն հատմամբ հաւաքածին, որ 136 է-ջերէ կը բաղկանայ, կը վաճառի 8 գլին Կրպանտաւաց եւ մասնաւորապէս ի Պահչէ գաւառ թիւ 4 Զ. Թորոսեան գրատունը :

—Այո՛, առեւանդուած է ։
—Լաւ, այդպէս բաւական չէ այս Ովիլեանտ մայրաքաղաքին մէջ մարդ գտնելու...
—Որե՞նք...
—Դու իմ հարցերու պատասխանէ, ընկեր, ես զայն կը հարցըրեմ մեր պետին, նա կը հարցըրէ այլ և այլ անձանց ։ Ամեն փողոց կը ընմուխ, վերնապէս կը գտնես որոնածդ. եթէ կ'։ Պոյիս եկած է ։
—Կը հաւատամ, որ եկած է ։
—Ո՞վ է սուեւանգորդը ։
Ճիւսն սկսեց իրողութիւնը պտտմել մանրամասնաբար և նկարագրել Տիկն ու Աղարիկը ։ Գրեւ ուշադիր լսեց այս ամենը, ապա երազէ զարթն-նողի պէս ինքզինը փողովելով ըսաց ։
—Երկու ամիս կա՞յ այդ ըսածներուդ այս տեղ գալը ։
—Լիւր երկու ամիս է ։
—Լաւ, սիրուհիդ տղայ ունէ՞ր...
—Ունէր մի սիրուն, փոքրիկ մանչիկ ։
—Հինգ վեց ամիս՞ կան ։
—Այո՛, ։
—Շատ լաւ ։ Սիրուհիդ հազնուած էր վանեցուց տարազով, այսպէս չէ՞, նորա զգեստը կարծր մահուտ չէ՞ ։
—Ստուգէ՛ր... բայց դու...
—Ապաւն ։ Դու հարցերու միայն պատասխանէ ։
—Լաւ... չարունակէ՛ ։
—Սիրուհիդ դէմքին վերայ նշան ունի՞ք ։
—Ե, վզին ալ կողմը ունի մի սեւ խալ ։
—Ստոյգ է... Լաւ, բարեկամ, որոնածները գտնուած են, երկու ամիս առաջ, երկու մարդու հետ քո սիրուհին և մանկիկը եւ ինքս տաւ լայ Գալաթի Ս. Լուսաւորիչ եկեղեցին, բայց չը գիտեմ թէ ո՞ր հաստատուեցան ։
—Ա՛հ,—ուրախութենէն ալալալալ,—ա՛հ, ստուգի պիտի յիմարաւ նամ... զանոնք դու տարաւ...
—Այո՛, մաքսանէն եւ ինքս նոցա գոյքը տարալ Լուսաւորիչ... ։

—Իսկ, ապա ուր հաստատուեցին՞ր ։
—Այդ եւս դժուարին չէ հասկանալ ։
—Ի՞նչպէս...
—Լաւ, ընկեր, Լուսաւորիչ քովերը երեք համայներ կան ։ Անպատաճաւ այս երեքն մէկը վերուցած պիտի լինի նոցա բեւը...
—Համայները ընկե՞ր են ։
—Ո՛յ, համայները ընկեր չեն և չեն կարող լինիլ, դու կը ճանաչես հայ Աղզը, հարիւրէն մին հազիւ կուենայ մը վարքն ու բարքը, մինչդեռ 99ը հեղ աղօթողներ են...
—Ուրեմն, եթէ ընկեր չեն համայներ, ի՞նչպէս պիտի խօսեցնես ։ Պիտի խօսի՞ն, պիտի պատասխանեն՞ քո հարցերուն, սոքա խնդիրներ են ։
—Ընկեր, զարմանալի բնաւորութիւն ունիս ։ Կարծէ՞ ալք մասին տաւ ըսկուսիլ ։ Միթէ՞ չես ճանաչեր մեր երկրացին, նոքա ունի՞ն գաղտնիք, բնաւ ։ Չէ՞ որ մեր կողմերը սովորաբար անձանցներն անգամ ստեղծ իւրաց սիրտ կը բանան... Դու քո ականջով պիտի լսես այն համայներու ըսածները... Ե՛յ, Ե՛յ, երթանք Գալաթի ։
—Բայց այս տե՞ղ ։
—Ահա՛յդ երկը, համայ այնչափ կայ ո՞ր...
—Ուրեմն քալէ, վայրկեան իսկ կորսնցնելու չէ ։ Աստի գէմը կը փողփողէր յուսոյ ուրախութեամբ, մինչդեռ միաւրը իրացած, յափշտակուած էր կարծես ։
Մարդ անհունապէս կուրախանայ իւր սիրելին գտնելու ատեն, բայց Ճիւսն կուրախանար իւր սիրելին ու ատելիները միանգամայն գտնելուն ։ Թէպէտ կը հետեւէր ապիւրտ ընկերին, կը քալէր, բայց այս ամենը մեքենական էին. նա ինքզինը իւր որոնածներուն մէջ կը կարծէր ։
Գրեւ իւր որոնած մարդիկը միասին դուտ եկեղեցւո

